

der maa tillægges den frie Discussion, saalænge den bevæger sig paa det videnskabelige Gebeet, men jeg antager paa den anden Side, at, naar man forestiller sig Indvirkningen af Folkefrister paa den uoplyste Almue, saa er der med Hensyn til saadanne Skrifter en stor Betænkelse ved at Straffeloven ikke kan ramme dem, naar de gaar i en Retning af den Beskaffenhed, som Regjeringen i dens Lovudkast tænkte sig. Lad os forestille os, at Almuefrister spredtes ud imellem den uoplyste Mængde, der f. Ex. gif ud paa at fremstille Troen paa Gud, paa Kristus, paa et evigt Liv som Illusioner, der fremstillede Kristus som en fingeret Person, der lærte, at Jællerskab, f. Ex. i Kjønsforholdet og i Henseende til Giendom var noget Berettiget i Statssamfundet, der lærte, at man havde Lov til at stjæle et godt Stykke af den rige Mand's Formue og efter Vilkaarlighed dele det ud til de Fattige; lad os tænke os, at Folkefrister af denne Natur udspreddes mellem den uoplyste Mængde, og jeg vil da henstille til det ærede Things Overveelse, om der da ikke vilde være saadanne Tilfælde tilstede, hvor man idetmindste i Statssamfundets Interesse, med Hensyn til dets hele sædelige og religiøse Standpunkt maatte ønske, at Straffeloven kunde træde til, og at den, i Forbindelse med at straffe, tillige kunde standse en yderligere Udbredelse af saadanne Skrifter, idetmindste paa en saadan Maade, som det nu foreliggende Lovudkast giver Afgang til. Det er saaledes med særdeles Hensyn til Skrifter af den Natur, at det stedse har fæstet sig for mig som noget heelt Betænkligt, at Lovforslaget undergik den Forandring, hvorom her er Spørgsmaal. Jeg selv stemte imod denne Forandring ved Sagens tredje Foretagelse i Landstinget, og jeg tillægger denne Hensigt en saa overvættets Vægt, at jeg har anseet det for min Pligt at henlede Thingets fornøvede Opmærksomhed paa den. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger eller Anthyndinger i det dobbelte Diemed, som jeg allerede har tilladt mig at udtale. Der er i § 3 af det foreliggende Lovforslag i dets anden Pasfus i Slutningen en Ucorrecthed i Affattelsen, som jeg imidlertid ikke troer paa dette Sted videre at burde udhæve; den viser sig, naar man

sammenholder Ordene: „at en af de nævnte Personer kan drages til Ansvar“ med de foregaaende Bestemmelser i § 3, som forudsætte, at den Ansvarspiligtige kan være rømt bort inden Sags Anlæg, og dog hjemle, at de Paa følgende ere fritagne for Ansvar.

Justitsministeren: Den ærede Landstingsmand, som nu havde Ordet, opfordrede mig til at meddele Oplysninger om de Grunde, der kunde have foranlediget de Forandringer, der ere foregaaede ved det foreliggende Lovforslag, navnlig med Hensyn til § 3, forsaavidt der nu ikke deri findes optaget Redacteur mellem de ansvarhavende Personer, og dernæst forsaavidt der ikke nu længere i Udkastet findes en Bestemmelse, der svarer til den tidligere § 4, hvorefter fælt Angivelse af Forfatter, Udgiver eller Redacteur, Forlægger eller Commissionshandler bliver belagt med særlig Straf. Det vil naturligtvis være lidt vanskeligt for mig overhovedet at udvikle de Grunde, der have bevirket disse Forandringer med den Klarhed og Bestemthed, hvormed de muligens have været tilstede hos dem, som have fæstet dem og tilveiebragt dem. Det er ikke i alle Retninger, at jeg har fundet mig fuldkommen tilfredsstillet ved de Forandringer, der ere foreslaaede, og det gjælder navnlig om Forandringerne med Hensyn til § 4, at jeg ikke har anseet Udelabelsen af denne Paragraph for at være fuldkommen hensigtsmæssig. Jeg seer mig imidlertid her i nærværende Tilfælde istand til fuldkommen correct at kunne gengive de Grunde, der have foranlediget disse Forandringer, idet Grundene findes anførte i en Betænkning, som tidligere blev afgiven over dette Lovforslag af de samme Herrer, der, som Forslagsstillere, satte Sagen i Bevægelse under nærværende Sammenkomst af Rigsdagen, og jeg skal tillade mig at oplæse disse Uttringer, som altsaa ville ved Forslagsstillernes egne Ord gengive deres egne Grunde. Det hedder nemlig med Hensyn til den Forandring, der er foreslaaet i § 3, „i en Lov, der ikke i det Hele opstiller særegne Regler for Journaler, troe vi ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at opstille Redacteyrer som en egen Klasse, paa hvem Ansvar kan falde. „Redacteur“ er et meget ubestemt Udtryk, og dennes Virksomhed vedkommer kun